

Pantolon

– T.DEMİRHAN · 17 Aralık 2016

Bu kadar renkli değildi hayat. Ne pembe hayallerim, ne de pahalı oyuncaklarım vardı dünyamda. Tüm dünyam küçücük bir köyden ibaretti. Köyün hemen alt tarafında çağıldayan derenin sesi şarkılar söylüyordu gün boyu. Köyün hemen karşısında çam ormanları bizi seyrediyordu mis kokularını yayarak. Ötüşen kuşlar mektup getiriyordu uzak illerden... O yıl okula başlayacağım için korkuyla karışık bir heyecan kaplamıştı içimi. Öğretmen kapı kapı gezip öğrenci kaydediyordu okula. Ben de kendi akranlarım gibi kaydolmuştum doğal olarak. Babam ertesi gün kasabaya gidip okul ihtiyaçlarımı karşılayacaktı. O sabah ben babamdan önce uyanmıştım heyecandan. Babam atını eyerleyip yola koyuldu. Geri dönmesi akşamı bulacağı için sabırsızlanıyordum. Saatler geçmek bilmiyordu. Nihayet akşam üstü babam köye döndü. Gözlerim heybedeydi. Çünkü her şey onun içindeydi. Heyecanla heybeyi alıp eve girdim. Siyah önlüğümü ve beyaz yakamı hemen çıkarıp üzerimde denedim. Biraz büyüktü önlüyüm. Biliyordum; birkaç yıl giyeyim diye büyük beden almıştı önlüğümü babam. Lastik ayakkabılarım, bir iki defter, kurşun kalem...Heybeden çıkan diğer ihtiyaçlarımdı. O gece lastik ayakkabılarımı yastığımın yanına koyarak uyudum. İçim içime sığmıyordu. Okul için hazırdım artık. Bir çok eksikim olduğunu çok daha sonra anlayacaktım. Sabah erkenden uyandım. Yeni önlüğümü giydim. Yamalı pantolonumu ve lastik ayakkabılarımı giyip defter ve kurşun kalemimi bir naylon poşete koyup okulun yolunu tuttum. Ayakkabılarım tozlanmasın diye çimlere basarak okula doğru ilerliyordum. Zaten tanıdığım ve oyunlar oynadığım arkadaşlarımla arasındaydım. Onlardan tek farkım pantolonumun yamalı olmasıydı. Aslında biliyordum babacığımın bana yeni pantolon almak istediğini ama parası olmadığı için alamadığını...Onun ne kadar mahçup olduğunu anlamak için gözlerine bakmak yeterliydi. Kahroluyordu ama belli etmiyordu. Onun bu haline üzüldüğümünden ben de çok mutlu görünmeye çalışıyordum ona karşı. Aslında yamalı pantolonla okula giderken utanıyordum. Herkes oyun oynarken ben pantolonumun yaması görünmesin diye okulun merdivenlerinde oturdum. Bazen babam uzaktan beni izlerdi. Onu gördüğüm zaman ayağa kalkar oyun oynuyormuş gibi davranırdım. Mahçup olmasın, üzülmesin diye. Yamalı pantolonla okula gitmem komşumuz Zeycan teyzenin dikkatini çekmişti galiba. Annemle konuşurken kulak misafiri oldum. Eşi Köksal amcanın giymediği bir pantolonu olduğunu ve o pantolonu küçülterek bana vermek istediğini söylüyordu. Annem çok sevinmişti. Akşam üstü Zeycan teyze elinde gri beyaz kareli İspanyol paça bir pantolonla bize geldi. Hemen pantolonu bana giydirerek ölçümü aldı. Aslında hoşuma gitmişti. Çünkü ilk defa yamasız bir pantolonum olacaktı. Uzun uzun çalıştı Zeycan teyze. Nihayet bitirip giyebileceğim duruma getirmişti. Buruk bir sevinç vardı içimde. Nedenini bilmiyordum aslında. Beklide pantolonu emanet gibi görmemdeni burukluğum. Sabah erkenden hazırlanıp okulun yolunu tuttum. Biraz gecikmişim, Ders zili çalmış, öğrenciler sınıflara girmişti. Tam sınıfın kapısına vardığımda duraksadım. Her zaman yamalı pantolon giymeme alışık olan arkadaşlarımla beni görünce verecekleri tepki beni korkutuyordu. Usulca kapıyı çaldım. Bütün sınıfın şaşkın bakışları arasında içeri girdim. Bir sessizlik kapladı sınıfı. Ön sırada oturan bir kız öğrencinin “aaaa Köksal amcanın pantolonu” diye bağırması sessizliği bozdu. Öylece kalakalmıştım. Gözlerim doldu. Uzun bir

sessizlikten sonra öğretmenim yanıma gelerek ellerini yanaklarıma koydu. Kulağıma eğildi ve “pantolonun çok güzel” diye fısıldadı. Beni teselli etmek için söylediğini biliyordum. O anda babam geldi gözlerimin önüne. Benim ezikliğini o hissetmemeliydi. Onunla uzun yıllarımız olacaktı. Ben okuyacak ve vefa borcumu ödeyecektim biricik babacığım. Ona çok şey borçlu olduğumu biliyordum. Ama onun ilkokulu bitirdiğim günü beni yapayalnız bırakıp bu dünyadan göçeceğini hesaba katamamıştım. Onu çok özleyorum. Tuncay DEMİRHAN